

Vi er alle helt **almindelige** **ualmindelige** mennesker

Skæbnen bevæger sig i underfundige mønstre. Simon Kratholm Ankjærgaard fik til opgave at skrive en bog om borderline – før han vidste, at han faktisk selv var pårørende til en borderline-ramt. Her fortæller han om vigtigheden af at stå frem

AF SIMON KRATHOLM ANKJÆRGAARD

Dét at være sindslidende – og dét at være pårørende til en sindslidende – er stadig omgærdet af fordomme og tabuer. Sådan er det i den grad også for de borderline-ramte og deres nærmeste. Og derfor er det så vigtigt, at både de diagnosticerede og de pårørende står frem og fortæller deres historie.

Det var netop ønsket om at give disse to grupper en klar stemme i debatten, der førte til min bog "Det sultne hjerte". Opgaven fik jeg af forlaget Pressto og Borderlinenetværket, fordi netop denne type bog manglede i litteraturen. Som journalist og forfatter var jeg i første omgang fagligt motiveret af at skrive en meningsfuld bog, som rigtig mange havde efterlyst i årevis, men få uger inde i researchen skulle det vise sig, at der også var en personlig motivation.

Mytedannelse og fordomme

Efter i mange år at have kæmpet med stormvejr i sindet blev min kone i en alder af 36 år endeligt korrekt diagnosticeret. Hun har borderline og står nu overfor at skulle i behandling.

Dermed var det ikke kun de 16 borderline-ramte og fem pårørende, der havde sagt ja til at fortælle deres historie til bogen, der modigt stod frem for offentligheden. Nu stod både jeg og min kone også frem, fordi det selvsagt ingen mening gav, hvis den kendsgerning, at forfatteren selv var pårørende til en borderline-ramt, blev holdt tilbage. Nogle gange er det skæbnens lunefuldheder, der gør, at man tumler ud i rampelyset.

Det gav så meget mening, at jeg nu selv kunne praktisere, hvad bogen prædikede: At

Foto: Privat

Man må ikke undervurdere værdien af, at sindslidende og pårørende står frem, skriver journalist og forfatter Simon Kratholm Ankjærgaard

vejen ud af mytedannelserne og fordommene netop går gennem en til stædighed grænsende oplysning, information og ærlighed. Få sindslidelser er som borderline præget af misforståelser og fejlvurderinger. Med både bogen og min egen personlige historie sad jeg nu med en gylden mulighed for at få gjort op med det.

Man er ikke sin diagnose

Man må ikke undervurdere værdien af, at sindslidende og pårørende står frem. Det lukker omverden ind i deres inderste og viser, at

der bag hver diagnose og bag hver pårørende er et rigtigt – og unikt – menneske. Det kan godt være, at man har en diagnose, men man er ikke sin diagnose. Man er sig selv. Det er vigtigt, fordi det bryder tabuerne, dæmoniseringerne og fordommene. Vi er mennesker af kød og blod. Vi griner, og vi græder. Vi er helt almindelige ualmindelige mennesker. Det skal vi vise de, der kun ser diagnosen – og særligt alle de mørke sider ved diagnosen.

I virkeligheden har det været en meget naturlig proces for mig at skrive bogen og dermed stå frem som – og stå ved at jeg er – pårørende til en borderline-ramt. Men det skal ikke tage luften ud af det mod, som min kone, de 16 borderline-ramte og de fem pårørende udviser ved at stå frem. Uden dem var bogen aldrig blevet til noget. Og uden dem ville vi ikke være nået så langt med at oplyse sagligt og nuanceret om borderline.

Simon Kratholm Ankjærgaard er journalist og forfatter til bogen "Det sultne hjerte – En håndbog om borderline". Han er gift med Rikke, der som voksen fik diagnosen borderline. Du kan læse mere om bogen på www.detsultnehjerte.dk